

REPORTAGE PAARDENRUSTHUIS

Het is de plek waar voor Monique Buursma en Bert Kanis alles samenvalt. Waar ze paarden een goede oude dag bezorgen en waar ze zelf hun geluk niet op kunnen. 't Was 't weerd.

▲ Bert Kanis en Monique Buursma bezorgen paarden een prettige oude dag. „Daar hoort ook een knuffel bij.” Foto: Marcel Jurian de Jong

Niet alleen de paarden zijn blij met 't Was 't Weerd

Jon van Schilt

DWINGELOO Hij was boer zonder opvolger. Zij gek van paarden, maar een onwillige heup gooide roet in het ruitersleven. Hij verhuisde vanuit Overijssel in noordelijke richting, zij trok vanuit Assen zuidwaarts. Samen streken ze neer in Dwingeloo, waar ze aan de Drift hun droom realiseerden: paardenrusthuis 't Was 't Weerd. Monique Buursma en Bert Kanis hebben hun plek gevonden. „Toen we hier voor het eerst langsreden, keken we elkaar aan en dachten allebei: dit is het. Deze omgeving doet iets met je.”

In mei 2009 kopen Bert en Monique de voormalige theeschenkerij, gelegen tussen het dorp en het bos. Een spannende tijd, want er zijn meer kapers op de kust. Sterker nog, het huis, de opstallen en het land zijn eigenlijk al verkocht. Ze houden vol en trekken aan het langste eind. „Bij geen enkel ander huis hadden we zo'n goed gevoel als bij dit huis en deze plek. Het gaat om de drie ‚P's': plek, plek en plek”, lacht Bert.

Het voorhuis wordt afgebroken en herbouwd in oude stijl. De theeschenkerij in de karakteristieke zwarte houten schuur maakt plaats voor stallen. En het stel heeft plannen nog een authentieke schuur te

bouwen, compleet met zware eiken gebinten, pen- gatverbindingen, onbewerkte planken en oude pannen op het dak. Het heeft de nodige voeten in aarde, maar de nieuwe schuur staat er. „Laat dat hout maar lekker verkleuren, wordt het alleen maar mooier van. Over een paar jaar lijkt het net of ie er al 20 jaar staat.”

Terwijl Bert en Monique het bijgebrek aan een huis nog moeten doen met een stacaravan, arriveren de eerste paarden die in Dwingeloo van hun oude dag genieten. Inmiddels is alles zo goed als klaar en wordt overwogen volgende maand een openingsfeestje te organiseren.

Het paardenrusthuis telt dertien bewoners. Do, de oudste bewoner en ooit in beeld bij Anky van Grunsven, wordt dit voorjaar 29 jaar. Monique: „Het zijn dieren van liefhebbers, die niet willen dat het leven van hun paard eindigt bij de slager. De eigenaar blijft eigenaar en heeft het laatste woord. Verder nemen wij de gehele verzorging over. Ja, daar hoort ook een knuffel bij.” Er is al een wachtlijst, vertelt Bert. „Onze charme is de kleinschaligheid. Wij kunnen nog een beetje uitbreiden, maar ik weet niet of dat raadzaam is. De meeste eigenaren komen geregeld langs. Het laatste dat we willen is zeggen: uw paard staat in de derde

‘We reden langs, keken elkaar aan en dachten allebei: hier is het’

stal in de twaalfde box aan de rechterkant. Nee, nu kunnen we dieren de aandacht geven die ze verdienen.”

De zorg voor de koeien is voor Bert naadloos overgegaan in die voor de paarden. Hij mist zijn oude leven niet: „Ik voel me nog steeds boer.” De zorg voor koeien en paarden kent vele raakvlakken. Monique houdt zich wat meer met de paarden bezig en ik wat meer met de werkzaamheden eromheen. Monique rijdt nog recreatief paard. Ik vind het geweldig met haar mee te gaan. Op de fiets, want ik ga er niet op zitten.”

Overdag gaan de dieren naar buiten, want beweging is goed, zeker ook voor oude paarden, die wat strammig zijn. Geïnspireerd door een artikel dat ze ooit las, komt Mo-

nique met het idee van een zogeheten paddock paradijs. Rond het weiland is als het ware een wandelpad aangelegd. „En daar maken ze zeker gebruik van. Moeten ze ook wel, want de voerbak staat dicht bij huis en de waterbak in de verste uithoek. Afgezien daarvan kun je aan de dieren zien dat ze het geweldig vinden met elkaar te rennen en te dollen.” Bert: „En we hebben een heuvel aangelegd. Paarden vinden het lekker om op een verhoging de omgeving te verkennen.”

In het paardenrusthuis ligt de dood altijd op de loer. In het prille bestaan van 't Was 't Weerd zijn Bert en Monique twee paarden ontvallen. Ze leren ermee omgaan, maar wennen doet het niet. „Daar staat tegenover dat ze hier een geweldige oude dag hebben gehad”, zegt Monique.

Samen komen ze tot de conclusie dat de naam van hun rusthuis in alle opzichten klopt. Voor Monique en Bert was het meer dan de moeite waard samen een nieuw leven te beginnen. Voor de eigenaren van de paarden is het het waard hun dieren toe te vertrouwen aan het stel. En dat is weer goed nieuws voor de paarden, die hun verblijf in Dwingeloo volgens Monique zeker op waarde weten te schatten: „Je ziet gewoon hoe gelukkig ze zijn.”